

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
POCKET

GILLIAN FLYNN

ΑΙΧΜΗΡΑ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

Το πουλόβερ μου ήταν καινούργιο, χτυπητό κόκκινο και άσχημο. Ήταν 12 Μαΐου, αλλά η θερμοκρασία είχε κάνει απότομη βουτιά στους δέκα βαθμούς και, αφού τουρτούρισα ένα τετραήμερο με τα πουκαμισάκια, καλύφθηκα όπως όπως με μια προσφορά γνωστής μάρκας, αντί να ξεσκαλίσω τα μαζεμένα χειμωνιάτικα. Άνοιξη στο Σικάγο.

Μέσα στο επενδυμένο με λινάτσα γραφειάκι μου κοίταζα αφηρημένα την οθόνη του υπολογιστή μου. Το κομμάτι μου για σήμερα ήταν μια σχετικά μαύρη ιστορία. Τέσσερα παιδάκια, ηλικίας από δύο μέχρι έξι χρόνων, είχαν βρεθεί κλειδωμένα σε ένα δωμάτιο στο Σάουθ Σάιντ, με ένα μισόλιτρο γάλα και κάνα δυο σάντουιτς με τόνο. Τρεις μέρες ήταν παρατημένα εκεί μέσα, ανακατώνοντας σαν τα κοτοπουλάκια φαγητά και ακαθαρσίες πάνω στη μοκέτα. Η μάνα τους είχε βγει να τραβήξει μια τζούρα απ' το ναργιλέ και ξεχάστηκε. Συμβαίνει καμιά φορά. Ούτε καψίματα από τσιγάρα ούτε σπασμένα κόκαλα. Μόνο ένα ανεπανόρθωτο ολίσθημα. Είχα δει τη μητέρα μετά τη σύλληψή της: η Τάμι Ντέιβις, ετών είκοσι δύο, ξανθιά και χοντρή, με ροζ ρουζ στα μάγουλα, δυο τέλειους κύκλους μεγέθους διόπτρας σκοποβολής. Μπορούσα να τη φανταστώ: καθισμένη σε έναν σαραβαλιασμένο καναπέ, τα χείλη της πάνω στο μέταλλο, μια δυνατή ρουφηξιά, ένα φύσημα καπνού. Κι ύστερα όλα μια θολούρα, και τα παιδιά της να χάνονται κάπου στο βάθος καθώς αυτή εκσφενδονιζόταν πίσω στα χρόνια του γυμνασίου, τότε που άρεσε ακόμη στ' αγόρια και ήταν η ομορφότερη, η ζουμερή δεκατριάχρονη με το λιπγκλός που πιπίλιζε ξυλαράκια κανέλας προτού φιληθεί.

Ένα στομάχι. Μια μυρωδιά. Τσιγάρο και μπαγιάτικος καφές. Ο αξιολάτρευτος, βαριεστημένος αρχισυντάκτης μου Φρανκ Κιούρι, με τα φθαρμένα του Hush Puppies. Κουνιόταν μπρος πίσω πάνω στις φτέρνες του. Τα δόντια του είχαν μουλιάσει σε σάλιο καφετί από το τσιγάρο.

«Πού βρίσκεσαι με το κομμάτι σου, μικρή;» Πάνω στο γραφείο μου ήταν μια ασημένια πινέζα, με τη μύτη προς τα πάνω. Την πίεσε με το κιτρινωμένο νύχι του αντίχειρά του.

«Κοντεύω». Είχα 150 λέξεις κείμενο. Χρειαζόμουν πεντακόσιες.

«Σκίς' την, δώσ' το και έλα στο γραφείο μου».

«Μπορώ να έρθω τώρα».

«Σκίς' την, δώσ' το και μετά έλα στο γραφείο μου».

«Εντάξει. Σε δέκα λεπτά». Ήθελα πίσω την πινέζα μου.

Έκανε να βγει από το γραφείο μου. Η γραβάτα του κρεμόταν σχεδόν πάνω από τον καβάλο.

«Πρίκερ;»

«Ναι, Κιούρι;»

«Γάμησέ την».

Ο Φρανκ Κιούρι πιστεύει ότι είμαι χαμηλών τόνων. Ίσως επειδή είμαι γυναίκα. Ίσως επειδή είμαι χαμηλών τόνων.

Το γραφείο του Κιούρι βρίσκεται στον τρίτο. Είμαι σίγουρη ότι τον πιάνει πανικός και τσαντίζεται κάθε που κοιτάζει από το παράθυρό του και βλέπει έναν κορμό δέντρου. Οι καλοί αρχισυντάκτες δεν βλέπουν κούτσουρα· βλέπουν φυλλωσιές – αν μπορούν καν να ξεχωρίσουν τα δέντρα από εκεί ψηλά που βρίσκονται, στον δωδέκατο, δέκατο τρίτο όροφο. Αλλά για την *Ντέλι Ποστ*, την τέταρτη μεγαλύτερη εφημερίδα του Σικάγου, που έχει εξοριστεί στα προάστια,

υπάρχει άπλα για ξάπλα. Εμάς, τρεις όροφοι, που συνεχώς επεκτείνονται οριζοντίως, σαν να ξεχειλίζουν, απαραίτητοι ανάμεσα σε καταστήματα που πουλάνε χαλιά ή φωτιστικά, μας φτάνουν. Τη συνοικία μας τη δημιούργησε ολόκληρη ένας εργολάβος μέσα σε τρία καλά προγραμματισμένα χρόνια –1961 με 1964– και κατόπιν της έδωσε το όνομα της κόρης του, η οποία είχε ένα πολύ σοβαρό ατύχημα με το άλογο ένα μήνα πριν ολοκληρωθεί το έργο. Ορόρα Σπρινγκς, διέταξε ο εργολάβος, και πόζαρε για μια φωτογράφιση κάτω από την ολοκαίνουργια πινακίδα με το όνομα της πόλης. Ύστερα πήρε την οικογένειά του και έφυγε. Η κόρη, που τώρα είναι πενήντα χρόνων και μια χαρά στην υγεία της, εκτός από ένα μούδιασμα στο χέρι αραιά και πού, ζει μόνιμα στη Φλόριντα και επιστρέφει μια φορά στα τόσα χρόνια για να φωτογραφηθεί κάτω από την πινακίδα με το όνομά της, ακριβώς όπως ο Μπαμπάκας.

Εγώ έγραψα το άρθρο για την τελευταία επίσκεψή της. Ο Κιούρι πρέπει να ζορίστηκε. Ο Κιούρι έχει πρόβλημα με τα περισσότερα άρθρα που είναι κομμάτια-από-τη-ζωή. Έγινε πίτα με Τσάμπορντ ενώ το διάβαζε, βρομούσε ούισκι φεύγοντας από το γραφείο του. Ο Κιούρι τα κοπανάει, πολύ ήρεμα, αλλά συχνά. Δεν είναι αυτός ο λόγος, ωστόσο, που έχει μια τόσο ωραία θέα του εδάφους απ’ τα παράθυρά του. Αυτό οφείλεται καθαρά σε κακή τύχη.

Μπήκα μέσα και έκλεισα την πόρτα του γραφείου του, που είναι ακριβώς αυτό που δεν θα φανταζόμουν ποτέ ως γραφείο του αρχισυντάκτη μου. Εγώ λαχταρούσα τοίχους με δρύινη επένδυση και μια γυάλινη πόρτα –να γράφει απέξω «Αρχισυντάκτης»– για να μπορούν να μας βλέπουν τα φιντάνια να ωρυόμαστε για τα δικαιώματα που προκύπτουν από το Πρώτο Άρθρο του Συντάγματος. Το γραφείο του Κιούρι είναι γυμνό και ιδρυματικό, όπως και το υπόλοιπο κτίριο.

Θα μπορούσες να συζητάς περί δημοσιογραφίας εκεί μέσα ή να κά-
νεις Παπ τεστ. Κανένας δεν σκοτίζεται.

«Πες μου για το Γουίντ Γκαπ». Ο Κιούρι πίεζε τη μύτη ενός σιλό
πάνω στο αξύριστο, γκριζο πιγούνι του. Φαντάστηκα τη μικρή μπλε
μουτζούρα που θα άφηνε ανάμεσα στα σκληρά γένια.

«Βρίσκεται ακριβώς στον πάτο του Μισούρι, στο πέλμα της μπό-
τας. Δυο βήματα από το Τενεσί και το Αρκάνσας» είπα, σκαλίζοντας
πυρετωδώς το μυαλό μου για τα στοιχεία. Ο Κιούρι τρελαίνεται να
εξετάζει τους ρεπόρτερ για οποιοδήποτε θέμα θεωρεί εκείνος σχε-
τικό – τον αριθμό δολοφονιών στο Σικάγο την περασμένη χρονιά,
τις δημογραφικές στατιστικές της Κομητείας Κουκ, ή, για κάποιο
λόγο, την ιστορία της ιδιαίτερης πατρίδας μου, θέμα που εγώ προ-
τιμούσα πάντα να αποφεύγω. «Η πόλη υπάρχει από πριν τον Εμφύ-
λιο» συνέχισα. «Είναι κοντά στον Μισισσιπή, γι' αυτό και υπήρξε λιμά-
νι μια εποχή. Τώρα η σημαντικότερη ασχολία είναι η χοιροτροφία.
Έχει περίπου δύο χιλιάδες κατοίκους. Παλιές οικογένειες με λεφτά
και χαμένα κορμιά».

«Εσύ τι είσαι;»

«Χαμένο κορμί. Από παλιά οικογένεια με λεφτά». Χαμογέλασα.
Συνοφρυώθηκε.

«Και τι διάβολο έπαθαν εκεί;»

Έμεινα σιωπηλή, ενώ σκεφτόμουν τις πιθανές συμφορές που θα
μπορούσαν να έχουν χτυπήσει το Γουίντ Γκαπ. Είναι μια από εκείνες
τις μίζερες κωμοπόλεις με ροπή προς τα δυστυχήματα: πρόσκρου-
ση λεωφορείου ή ανεμοστρόβιλος. Έκρηξη σε σιταποθήκη ή μπό-
μπιρας που έπεσε σε πηγάδι. Είχα μουτρώσει και λίγο. Έλπιζα –όπως
ελπίζω κάθε φορά που ο Κιούρι με καλεί στο γραφείο του– να με
επαινέσει για κάποιο πρόσφατο άρθρο μου, ή να με βάλει σ' ένα

καλύτερο πόστο, ή έστω, διάβολε, να μου δώσει μια χειρόγραφη εντολή για ένα τοις εκατό αύξηση, αλλά ήμουν εντελώς απροετοίμαστη να συζητήσω για τα πρόσφατα γεγονότα στο Γουίντ Γκαπ.

«Η μαμά σου μένει ακόμη εκεί, ε, Πρίκερ;»

«Η Μαμά. Και ο πατριός». Και μια ετεροθαλής αδερφή που είχε γεννηθεί όταν εγώ πήγαινα στο κολέγιο και της οποίας η ύπαρξη μου φαινόταν τόσο εξωπραγματική που συχνά ξεχνούσα ακόμα και το όνομά της. Άμα. Και η Μάριαν, φυσικά, η από χρόνια χαμένη Μάριαν.

«Πες μου, που να πάρει, επικοινωνείς ποτέ μαζί τους;» Όχι, από τα Χριστούγεννα και μετά: ένα παγερά ευγενικό τηλεφώνημα, αφού είχα κατεβάσει πρώτα τρία ποτήρια μπέρμπον. Φοβόμουν πως η μητέρα μου θα μύριζε το αλκοόλ στην ανάσα μου από το τηλέφωνο.

«Πρόσφατα, όχι».

«Χριστέ μου, Πρίκερ, διάβασε και καμιά φορά τα δελτία. Δεν είχε γίνει ένας φόνος εκεί τον Αύγουστο; Το κοριτσάκι που βρέθηκε στραγγαλισμένο;»

Ένευσα καταφατικά σαν να το ήξερα. Ψέματα. Η μητέρα μου ήταν το μόνο άτομο στο Γουίντ Γκαπ με το οποίο είχα μια στοιχειώδη επαφή και δεν μου είχε πει τίποτε. Περίεργο.

«Τώρα χάθηκε και δεύτερο. Εμένα μου φαίνεται πιθανό να είναι φόνοι κατά συρροή. Θέλω να πας και να μου φέρεις την ιστορία. Γρήγορα. Να είσαι εκεί αύριο το πρωί».

Με τίποτα. «Έχουμε κι εδώ φρικιαστικές ιστορίες, Κιούρι».

«Ναι, όπως επίσης έχουμε και τρεις ανταγωνιστικές εφημερίδες με διπλάσιο προσωπικό και κεφάλαια». Πέρασε το χέρι από τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του, που έπεφταν σαν μαραμένα καρφάκια. «Βαρέθηκα να μας αποκλείουν από τις ειδήσεις. Είναι η ευκαιρία μας να βγάλουμε πρώτοι εμείς κάτι. Μεγάλο».

Ο Κιούρι πιστεύει ότι με τη σωστή ιστορία θα γίνουμε μέσα σε μία νύχτα η αγαπημένη εφημερίδα του Σικάγου, θα κερδίσουμε πανεθνική φήμη. Πέρυσι, μια άλλη εφημερίδα, όχι εμείς, είχε στείλει ένα δημοσιογράφο στην ιδιαίτερη πατρίδα του κάπου στο Τέξας, όπου μια παρέα παιδιών είχαν πνιγεί από μια ανοιξιιάτικη πλημμύρα. Έγραψε ένα ελεγειακό, αλλά καλοστημένο, κομμάτι πάνω στη φύση του νερού και της λύπης καλύπτοντας τα πάντα, από την ομάδα μπάσκετ των αγοριών που έχασε ξαφνικά τους τρεις καλύτερους παίκτες της, μέχρι το τοπικό γραφείο κηδειών που ήταν απελπιστικά άπειρο για να χειριστεί τις σορούς των πνιγμένων. Το άρθρο κέρδισε βραβείο Πούλιτζερ.

Παρ' όλα αυτά, εγώ δεν ήθελα να πάω. Τόσο πολύ δεν ήθελα, προφανώς, που είχα αρπαχτεί και με τα δυο μου χέρια από τα μπράτσα της καρέκλας, λες και θα προσπαθούσε ο Κιούρι να με σύρει εκεί με το ζόρι. Εκείνος έμεινε ακίνητος και με κάρφωσε για μερικά δευτερόλεπτα με τα υγρά, αχνογάλανα μάτια του. Ξερόβηξε, κοίταξε τη φωτογραφία της γυναίκας του και χαμογέλασε σαν γιατρός που ετοιμάζεται να ανακοινώσει τα άσχημα νέα. Ο Κιούρι τρελαινόταν να σου βάζει τις φωνές –ταίριαζε στην εικόνα του αρχισυντάκτη που είχε πλάσει στα μαθητικά του χρόνια– αλλά ήταν επίσης κι ένας από τους εντιμότερους ανθρώπους που γνώριζα.

«Άκου, μικρή, αν δεν μπορείς να το κάνεις, μην το κάνεις. Αλλά νομίζω ότι θα είναι καλό και για σένα. Να βγάλεις κάτι. Να ξανασταθείς στα πόδια σου. Είναι πολύ καλή ιστορία – μας χρειάζεται μια τέτοια. Εσένα σου χρειάζεται».

Ο Κιούρι πάντα με στήριζε. Πίστευε ότι θα γινόμουν η καλύτερη ρεπόρτερ του, έλεγε ότι είχα εκπληκτικό μυαλό. Στα δύο χρόνια μου στη δουλειά, είχα διαψεύσει κατ' επανάληψη τις προσδοκίες. Μερι-

κές φορές κραυγαλέα. Τώρα, όπως τον έβλεπα πίσω από το γραφείο του, ένιωθα ότι με παρακινούσε να τον εμπιστευτώ λιγάκι. Συγκατένευσα με τρόπο που έλπιζα να φανεί πειστικός.

«Πάω να ετοιμάσω τη βαλίτσα μου». Τα χέρια μου άφησαν ιδρωμένα αποτυπώματα στην καρέκλα.

Δεν είχα κατοικίδιο να ανησυχώ γι' αυτό, ούτε φυτά να τα αφήσω στη γειτόνισσα. Έχωσα σε μια πάνινη τσάντα ρούχα για πέντε μέρες, καθυστερώντας έτσι τον εαυτό μου ότι θα είχα καθαρίσει με το Γουίντ Γκαπ πριν από το τέλος της βδομάδας. Η τελευταία ματιά που έριξα φεύγοντας μου αποκάλυψε με τη μία πώς ήταν πραγματικά το σπίτι μου. Σαν φοιτητικό διαμέρισμα: φτηνό, μεταβατικό και κυρίως χωρίς έμπνευση. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να επενδύσω σε έναν αξιοπρεπή καναπέ όταν θα επέστρεφα, ως ανταμοιβή για την εκπληκτική ιστορία που ήταν βέβαιο ότι θα έβγαζα.

Στο τραπεζάκι δίπλα στην πόρτα ήταν μια φωτογραφία μ'εμένα σε προεφηβική ηλικία να κρατάω αγκαλιά τη Μάριαν, ηλικίας εφτά ετών περίπου. Γελαστές και οι δυο. Εκείνη έχει τα μάτια της ορθάνοιχτα από έκπληξη, τα δικά μου είναι σφιχτά κλεισμένα. Τη σφίγγω δυνατά πάνω μου και τα μικρά, λιγνά ποδαράκια της κρέμονται πάνω στα γόνατά μου. Δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε πότε ήταν ούτε γιατί γελούσαμε. Με τα χρόνια έχει γίνει ένα ευχάριστο μυστήριο. Νομίζω ότι μ'αρέσει να μην ξέρω.

Κάνω πάντα μπάνιο. Όχι ντους. Δεν το αντέχω το κατάβρεγμα, κάνει το δέρμα μου να βουίζει σαν να μου έχει γυρίσει κάποιος ένα διακό-

πτη. Έτσι, έφραξα τη σχάρα στο δάπεδο της καμπίνας του ντους με την αραχνοϋφαντη πετσέτα του μοτέλ, έστρεψα το στόμιο του ντους προς τον τοίχο και κάθισα μέσα στους δέκα πόντους νερό που μαζεύτηκε. Γύρω μου αργοκυλούσαν τρίχες από την ηβική χώρα κάποιου άλλου.

Βγήκα. Δεύτερη πετσέτα δεν υπήρχε, οπότε έτρεξα στο κρεβάτι και σφούγγισα το κορμί μου με τη φτηνή βαμβακερή κουβέρτα. Ύστερα ήπια ζεστό μπέρμπον βλαστημώντας το μηχάνημα για τα παγάκια.

Το Γουίντ Γκαπ είναι περίπου έντεκα ώρες νότια του Σικάγου. Ο Κιούρι είχε τη γενναιοδωρία να μου καλύψει ως έξοδα κίνησης μιας νύχτας διαμονή σε μοτέλ συν πρωινό, αρκεί να το έτρωγα σε βενζινάδικο. Όταν θα έφτανα στην πόλη θα έμενα στο σπίτι της μητέρας μου. Έτσι αποφάσισε για λογαριασμό μου. Ήξερα ήδη την αντίδραση που θα συναντούσα όταν θα εμφανιζόμουν στην πόρτα της. Μια στιγμιαία, έντονη ταραχή, το χέρι μηχανικά στα μαλλιά της και μια παράταιρη αγκαλιά που θα με άφηνε γερμένη ελαφρά στο πλάι. Δυο λόγια περί σπιτιού, που ήταν άνω κάτω, πράγμα που δεν θα ίσχυε. Ερωτήσεις για το πόσο θα μείνω, πακεταρισμένες σε τυπικές ευγένειες.

«Για πόσο θα σε έχουμε κοντά μας, καλή μου;» θα μου έλεγε. Που σήμαινε: «Πότε φεύγεις;».

Αυτή η ευγένεια είναι που με ταραίζει περισσότερο.

Ήξερα ότι έπρεπε να προετοιμάσω τις σημειώσεις μου, να στήσω ερωτήσεις. Αντί γι' αυτό ήπια κι άλλο μπέρμπον, κατέβασα και δυο ασπρίνες μετά και έσβησα το φως. Νανουρισμένη από το υγρό μур-μυρητό του κλιματιστικού κι από τις ηλεκτρονικές σταλαγματιές κάποιου βιντεογκέιμ από το διπλανό δωμάτιο, αποκοιμήθηκα. Βρι-

σκόμουν μόλις πενήντα χιλιόμετρα έξω από την ιδιαίτερη πατρίδα μου, αλλά χρειαζόμουν οπωσδήποτε άλλη μια τελευταία νύχτα μακριά.

Το πρωί ρούφηξα ένα μπαγιάτικο ντόνατς με ζελέ και τράβηξα νότια, με τη θερμοκρασία να ανεβαίνει κατακόρυφα και το πυκνό δάσος να με πνίγει κι από τις δυο πλευρές. Αυτό το κομμάτι του Μισούρι είναι απελπιστικά επίπεδο – ατέλειωτα χιλιόμετρα από αδιάφορα δέντρα που τα διακόπτει μόνο η στενή λωρίδα του αυτοκινητόδρομου στον οποίο ταξίδευα. Το ίδιο τοπίο να επαναλαμβάνεται κάθε δύο λεπτά.

Το Γουίντ Γκαπ δεν φαίνεται από μακριά' το ψηλότερο κτίριό του είναι τριώροφο. Όμως εγώ, ύστερα από είκοσι λεπτά οδήγησης, ήξερα ότι πλησίαζα. Πρώτα έσκασε μύτη ένα βενζινάδικο. Μια παρέα αγόρια, κοκαλιάρικα, γυμνόστηθα, βαριεστημένα, άραζαν απέξω. Δίπλα από ένα παλιό ημιφορτηγό με καρότσα, ένας μπόμπιρας με πάνες πετούσε χούφτες χαλίκια στον αέρα, ενώ η μητέρα του γέμιζε το ντεπόζιτο. Τα μαλλιά της γυναίκας ήταν βαμμένα ξανθά, αλλά οι σκούρες ρίζες έφταναν σχεδόν ως τ' αυτιά της. Τη στιγμή που περνούσα, φώναξε άγρια προς τους νεαρούς κάτι που δεν έπιασα. Αμέσως μετά, το δάσος άρχισε να αραιώνει. Προσπέρασα μια στενή λωρίδα εμπορικού κέντρου με ξαπλώστρες για μαύρισμα, ένα οπλοπωλείο, ένα κατάστημα λευκών ειδών. Έπειτα, ένα μοναχικό, ξεκάρφωτο μπουλουκί από παλιά σπίτια, προορισμένα να ενταχθούν σε κάποιο σχέδιο ανάπτυξης που ποτέ δεν υλοποιήθηκε. Και τέλος, η πόλη.

Χωρίς κανένα λόγο, κράτησα την ανάσα μου καθώς περνούσα την πινακίδα που με καλωσόριζε στο Γουίντ Γκαπ, έτσι όπως κάνουν τα μικρά παιδιά όταν περνάνε έξω από νεκροταφείο. Είχα

οχτώ χρόνια να έρθω, αλλά το σκηνικό μου γύρισε τα άντερα. Ευθεία κάτω από κείνον το δρόμο θα έβγαινα στο σπίτι της δασκάλας μου στο πιάνο όταν ήμουν στο δημοτικό*, μιας πρώην νοσοκόμας που η ανάσα της μύριζε αυγό. Εκείνο το δρομάκι θα με έβγαζε σ' ένα μικρό πάρκο, όπου είχα καπνίσει το πρώτο μου τσιγάρο μια αποπνικτική καλοκαιρινή μέρα. Αν έπαιρνα εκείνη τη λεωφόρο με τα φαρδιά πεζοδρόμια θα πήγαινα προς το Γούντμπερι και το νοσοκομείο.

Αποφάσισα να πάω κατευθείαν στο αστυνομικό τμήμα. Ήταν ένα μονώροφο κτίσμα στο τέρμα της Μέιν Στριτ, που στην περίπτωση αυτή δικαιώνει το όνομά της: είναι πράγματι ο κεντρικός δρόμος του Γουίντ Γκαπ. Στη Μέιν Στριτ θα βρει κανείς ένα κομμωτήριο, ένα κατάστημα σιδηρικών και εργαλείων, ένα ό,τι-πάρτετε-μισό-δολάριο που λέγεται «Μισό Δολάριο» και μια δημοτική βιβλιοθήκη δώδεκα ράφια βάθος. Θα βρει ακόμα ένα κατάστημα με ρούχα που λέγεται «Κάντις Κάζουαλς», όπου μπορείς να αγοράσεις αθλητικές φόρμες, μπλούζες ζιβάγκο και φούτερ με στάμπες παπάκια και σχολικά κτίρια. Οι περισσότερες από τις καλές κυρίες του Γουίντ Γκαπ είναι ή δασκάλες ή μητέρες ή δουλεύουν σε μαγαζιά σαν το «Κάντις Κάζουαλς». Σε μερικά χρόνια μπορεί να δείτε και ένα «Στάρμπακς», το οποίο θα δώσει στην πόλη αυτό που χρόνια λαχταράει: προπαρασκευασμένη, δοκιμασμένη γκλαμουριά του συρμού. Προς το παρόν υπάρχει μό-

* Το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα διαφέρει από το ελληνικό. Η πρωτοβάθμια εκπαίδευσή τους (το δικό μας δημοτικό) αποτελείται από οκτώ τάξεις (πρώτη έως και όγδοη) και ηλικιακά καλύπτει τα χρόνια από 6 έως τα 14, ενώ η δευτεροβάθμια (το δικό μας λύκειο) αποτελείται από τέσσερις τάξεις (ένατη έως δωδέκατη) και ηλικιακά καλύπτει τα έτη 14 έως 18.

νο ένα παλιό εστιατόριο, που το έχει μια οικογένεια της οποίας το όνομα δεν μπορώ να θυμηθώ.

Η Μέιν Στριπ ήταν άδεια. Ούτε αυτοκίνητα ούτε άνθρωποι. Ένας σκύλος έτρεχε με λοξές δρασκειλιές στο πεζοδρόμιο χωρίς αφεντικό ξοπίσω του να τον φωνάζει. Σε όλους τους φανοστάτες του δρόμου υπήρχε το πρόσωπο ενός κοριτσιού σε μια φωτοτυπία όλο κόκκο, κολλημένη με κίτρινη ταινία. Πάρκαρα και τράβηξα μία από τις ανακοινώσεις που ήταν κολλημένη στραβά σε μια πινακίδα της τροχαίας, σε ύψος μικρού παιδιού. Η αφίσα ήταν αυτοσχέδια. Ένα «Αγνοείται», στην κορυφή, με χοντρά κεφαλαία που πρέπει να είχαν γραφτεί με μαρκαδόρο. Η φωτοτυπία έδειχνε ένα κορίτσι με μαύρα μάτια, άγριο χαμόγελο και πάρα πολλά μαλλιά σε αναλογία με το κεφάλι του. Το είδος του κοριτσιού που οι δάσκαλοί του θα το περιέγραφαν ως «μια σταλιά». Μου άρεσε η μικρή.

Νάταλι Τζέιν Κιν

Ηλικία: 10

Χάθηκε: 11/5

Εθεάθη για τελευταία φορά στο πάρκο Τζέικομπ Τζ. Γκάρρετ

Φορούσε σορτσάκι μπλουτζίν και κόκκινο ριγέ μπλουζάκι

Πληροφορίες: 555-7377

Έλπιζα ότι θα έμπαινα στο αστυνομικό τμήμα και θα με πληροφορούσαν ότι η Νάταλι Τζέιν είχε ήδη βρεθεί. Ούτε γάτα ούτε ζημιά. Μάλλον έχασε το δρόμο της, ή στραμπούλιξε το πόδι της στο δάσος, ή το έσκασε από το σπίτι και μετά το ξανασκέφτηκε. Θα έμπαινα ξανά στο αυτοκίνητό μου, θα γύριζα στο Σικάγο και δεν θα μιλούσα με κανέναν.

Αποδείχτηκε ότι οι δρόμοι ήταν έρημοι επειδή η μισή πόλη είχε

βγει να ψάξει στο δάσος, προς τη βορινή πλευρά. Η γραμματέας του τμήματος μου είπε ότι μπορούσα να περιμένω – ο διοικητής Μπιλ Βίκερι θα γύριζε σύντομα για το μεσημεριανό φαγητό του. Η αίθουσα αναμονής είχε την επίπλαστη άνετη ατμόσφαιρα ενός προθάλαμου οδοντιατρείου. Κάθισα σε μια πορτοκαλιά, σαραβαλιασμένη καρέκλα και ξεφύλλισα ένα τεύχος του *Ρέντμπουκ*. Ένα αρωματικό χώρου, χωμένο σε μια πρίζα κάπου κοντά, ξερνούσε μια πλαστική μυρωδιά που υποτίθεται ότι έπρεπε να θυμίζει αεράκι της εξοχής. Μισή ώρα αργότερα, είχα διαβάσει τρία περιοδικά και είχα αρχίσει να ανακατεύομαι άσχημα από τη μυρωδιά. Όταν μπήκε τελικά ο Βίκερι, η γραμματέας με έδειξε μ' ένα νεύμα και ψιθύρισε με ειλικρινή αποστροφή: «Δημοσιογράφος».

Ο Βίκερι, ένας λεπτός άντρας λίγο πάνω από τα πενήντα, είχε μουσκέψει ήδη στον ιδρώτα τη στολή του. Το πουκάμισό του κολλούσε στο στήθος του και το παντελόνι σούφρωνε πίσω, εκεί όπου θα έπρεπε κανονικά να υπάρχει ένας πισινός.

«Δημοσιογράφος;» Με κοίταξε πάνω από κάτι τεράστια γυαλιά με πολυεστιακούς φακούς. «Τι δημοσιογράφος;»

«Διοικητή Βίκερι, είμαι η Καμίλ Πρίκερ από την *Ντέιλι Ποστ* του Σικάγου».

«Του Σικάγου; Και γιατί ήρθες εδώ από το Σικάγο;»

«Θα ήθελα να μιλήσω μαζί σας για τα κοριτσάκια – τη Νάταλι Κιν και το κορίτσι που δολοφονήθηκε πέρυσι».

«Ιησούς Χριστός. Πώς το μάθατε αυτό εσείς εκεί πάνω; Ιησούς Χριστός».

Κοίταξε τη γραμματέα και πάλι εμένα σαν να είχαμε συνωμοτήσει. Ύστερα μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω. «Κράτησε τα τηλεφωνήματά μου, Ρουθ».

Η γραμματέας σήκωσε τα μάτια της προς το ταβάνι.

Ο Μπιλ Βίκερι προπορεύτηκε σε έναν επενδυμένο με ξύλο διάδρομο, γεμάτο φτηνά κάδρα με φωτογραφίες ψαριών και αλόγων, και μπήκε στο γραφείο του, το οποίο δεν είχε καθόλου παράθυρα και το οποίο ήταν ένα μικροσκοπικό τετράγωνο ντυμένο με μεταλλικές αρχαιοθήκες. Κάθισε, άναψε τσιγάρο. Εμένα δεν μου πρόσφερε.

«Δεν θέλω να βγει παραέξω αυτό, δεσποινίς. Δεν πρόκειται να το αφήσω να βγει παραέξω».

«Πολύ φοβάμαι, διοικητή Βίκερι, ότι δεν έχετε και πολλές επιλογές. Εδώ έχουν γίνει στόχος παιδιά. Ο κόσμος πρέπει να το γνωρίζει». Είναι η ατάκα που μουρμούριζα στη διαδρομή προς το τμήμα. Ρίχνει το φταίξιμο στους θεούς.

«Και σας τι σας νοιάζει; Δεν είναι δικά σας παιδιά, είναι παιδιά του Γουίντ Γκαπ». Σηκώθηκε, ξανακάθισε, τακτοποίησε αλλιώς κάτι χαρτιά. «Μπορώ να πω με το χέρι στην καρδιά πως το Σικάγο ποτέ δεν νοιάστηκε για τα παιδιά του Γουίντ Γκαπ». Η φωνή του έσπασε προς το τέλος. Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο του, έστριψε ένα χοντρό χρυσό δαχτυλίδι στο μικρό του δάχτυλο, ανοιγόκλεισε κάμποσες φορές τα μάτια του. Ξαφνικά αναρωτήθηκα μήπως ήταν έτοιμος να κλάψει.

«Έχετε δίκιο. Μάλλον ποτέ. Ακούστε, δεν πρόκειται να γίνει εκμετάλλευση αυτής της ιστορίας. Είναι σημαντικό. Αν αυτό σας κάνει να αισθανθείτε καλύτερα, εγώ είμαι από το Γουίντ Γκαπ». *Ορίστε, Κιούρι. Προσπαθώ.*

Ο διοικητής με κοίταξε. Περιεργάστηκε το πρόσωπό μου.

«Πώς λέγεσαι;»

«Καμίλ Πρίκερ».

«Κι εγώ πώς και δεν σε ξέρω;»

«Δεν είχα ποτέ μπλεξίματα με την αστυνομία, κύριε». Δοκίμασα ένα αγνό χαμόγελο.

«Οι δικοί σου λέγονται Πρίκερ;»

«Η μητέρα μου άλλαξε επίθετο με το γάμο της, πριν από περίπου είκοσι πέντε χρόνια. Άντορα και Άλαν Κρέλιν».

«Ω! Αυτούς τους ξέρω». Αυτούς τους ήξεραν όλοι. Τα λεφτά δεν ήταν κάτι το συνηθισμένο στο Γουίντ Γκαπ, τα πολλά λεφτά. «Αλλά και πάλι, δεν σε θέλω εδώ, δεσποινίς Πρίκερ. Έτσι και γράψεις γι' αυτή την ιστορία, ο κόσμος αποδώ κι εμπρός θα μας ξέρει μόνο... γι' αυτά».

«Λίγη δημοσιότητα ίσως βοηθήσει» πρότεινα. «Έχει βοηθήσει σε άλλες περιπτώσεις».

Ο Βίκερι έμεινε αμίλητος για λίγο, κοιτώντας συλλογισμένα την τσαλακωμένη χαρτοσακούλα με το γεύμα του, αφημένη στη γωνία του γραφείου. Μύριζε μακαρονάδα μπολονέζ. Κάτι μουρμούρισε για την ΤζονΜπένετ* και για σκατά.

«Όχι, ευχαριστώ, δεσποινίς Πρίκερ. Κανένα σχόλιο. Δεν έχω να κάνω κανένα σχόλιο για τις έρευνες που συνεχίζονται. Αυτό μπορείς να το γράψεις».

«Ακούστε, έχω κάθε δικαίωμα να βρίσκομαι εδώ. Ας κάνουμε πιο εύκολα τα πράγματα. Δώστε μου κάποιες πληροφορίες. Κάτι. Έτσι θα με ξεφορτωθείτε για ένα διάστημα. Δεν θέλω να δυσκολέψω ακόμα περισσότερο τη δουλειά σας. Αλλά πρέπει να κάνω κι εγώ τη δική μου». Άλλο ένα μικρό λογύδριο που είχα σκεφτεί κάπου κοντά στο Σεντ Λιούις.

* JonBenet Ramsey: Δολοφονήθηκε σε ηλικία 6 ετών και η υπόθεση παραμένει ανεξιχνίαστη. Είχε συμμετάσχει σε παιδικά καλλιτεία.

Έφυγα από το αστυνομικό τμήμα με τη φωτοτυπία ενός χάρτη του Γουίντ Γκαπ, που πάνω της ο διοικητής Βίκερι είχε μαρκάρει με ένα μικροσκοπικό Χ το σημείο όπου είχε βρεθεί το πτώμα του δολοφονημένου κοριτσιού το περασμένο καλοκαίρι.

Η Αν Νας, ετών εννέα, βρέθηκε στις 27 Αυγούστου στο Φολς Κρικ, έναν βραχώδη, ορμητικό χείμαρρο που περνούσε από τη μέση του Βόρειου Δάσους. Από το βράδυ της εικοστής έκτης, όταν διαπιστώθηκε ότι είχε χαθεί η μικρή, μια ομάδα έρευνας είχε αρχίσει να χτενίζει το δάσος. Τελικά τη βρήκαν τυχαία κάτι κυνηγοί, λίγο μετά τις πέντε τα χαράματα. Είχε στραγγαλιστεί γύρω στα μεσάνυχτα με ένα κοινό σκοινί μπουγάδας, τυλιγμένο διπλή θηλιά γύρω από το λαιμό της. Μετά, την είχαν πετάξει στο ρέμα, που ήταν ρηχό λόγω της παρατεταμένης καλοκαιρινής ξηρασίας. Το σκοινί είχε σκαλώσει σε έναν πελώριο βράχο και η πνιγμένη έμεινε να λικνίζεται όλη νύχτα με το κυματάκι. Θάφτηκε σε σφραγισμένο φέρετρο. Αυτά ήταν όλα όσα μπόρεσε να μου δώσει ο Βίκερι. Μου πήρε μια ώρα με ερωτήσεις για να του βγάλω έστω κι αυτά τα λίγα.

Από το τηλέφωνο με κερματοδέκτη της δημοτικής βιβλιοθήκης κάλεσα τον αριθμό που υπήρχε στην αφίσα. Μια ηλικιωμένη γυναίκα φωνή μου ανήγγειλε ότι είχα καλέσει την Ανοιχτή Γραμμή Νάταλι Κιν, αλλά στο βάθος ακουγόταν ένα πλυντήριο πιάτων να δουλεύει στο φουλ. Η γυναίκα με πληροφόρησε επίσης ότι, απ' όσο ήξερε μέχρι στιγμής, η έρευνα συνεχιζόταν ακόμη στο Βόρειο Δάσος. Όσοι ήθελαν να βοηθήσουν έπρεπε να παρουσιαστούν στην είσοδο του βασικού δασικού δρόμου έχοντας μαζί τους νερό. Η θερμοκρασία αναμενόταν να κυμανθεί στα συνηθισμένα επίπεδα.

Στο σημείο που μου υποδείχτηκε, τέσσερα ξανθά κορίτσια, με

ψυχρό, ακατάδεχτο ύφος, κάθονταν κάτω από τον ήλιο πάνω σε μια κουβέρτα για πικνίκ. Μου έδειξαν ένα από τα δασικά μονοπάτια και μου είπαν να το ακολουθήσω μέχρι να συναντήσω την ομάδα.

«Τι γυρεύεις εδώ;» με ρώτησε η ομορφότερη από τις τέσσερις. Το αναψοκοκκινισμένο πρόσωπό της είχε τη στρογγυλάδα της προεφηβικής ηλικίας και στα μαλλιά της ήταν πλεγμένα χρωματιστά κορδελάκια, αλλά το στήθος της, που το τέντωνε περήφανα προς τα έξω, ήταν στήθος ώριμης γυναίκας. Τυχερής ώριμης γυναίκας. Μου χαμογέλασε σαν να με γνώριζε, πράγμα αδύνατον γιατί αυτή δεν πρέπει να πήγαινε ούτε καν σχολείο την τελευταία φορά που είχα έρθει στο Γουίντ Γκαπ. Μου φάνηκε γνωστή, ωστόσο. Ίσως να ήταν κόρη μιας από τις παλιές μου συμμαθήτριες. Η ηλικία ταίριαζε, αν κάποια απ' αυτές είχε μείνει έγκυος με το που τελειώσαμε το σχολείο. Δεν ήταν απίθανο.

«Ήρθα να βοηθήσω» είπα.

«Μάλιστα». Χαμογέλασε με αυταρέσκεια και έπαψε να ασχολείται μαζί μου στρέφοντας ξαφνικά όλη την προσοχή της στο ξεφλούδισμα του βερνικιού από το μεγάλο νύχι του ποδιού της.

Άφησα πίσω μου το τριζάτο καυτό χαλίκι και μπήκα στο δάσος όπου έκανε ακόμα περισσότερη ζέστη. Ο αέρας είχε την υγρασία της ζούγκλας. Χρυσόβεργες και θάμνοι γρατσούνιζαν τα γόνατά μου και αφράτα λευκά χνούδια από τις λεύκες πετούσαν παντού, έμπαιναν στο στόμα μου, κολλούσαν στα μπράτσα μου. Όταν ήμουν παιδί τα λέγαμε «νεραϊδοφορέματα», θυμήθηκα ξαφνικά.

Κάπου μακριά, άνθρωποι φώναζαν το όνομα της Νάταλι· οι τρεις συλλαβές κυμάτιζαν σαν τραγούδι. Άλλα δέκα λεπτά κοπιαστικής πεζοπορίας, και τους εντόπισα: καμιά σαρανταριά άνθρωποι που προχωρούσαν παραταγμένοι σε μακριές σειρές, σκαλίζοντας με ραβδιά τους θάμνους μπροστά τους.

«Γεια! Κανένα νέο;» μου φώναξε ένας άντρας με κοιλιά πρησμένη από την μπίρα, που ήταν ο κοντινότερος προς τη μεριά μου. Άφησα το μονοπάτι και προχώρησα ανάμεσα στα δέντρα μέχρι να τον φτάσω.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» Δεν ήμουν ακόμη έτοιμη να βγάλω το σημειωματάριό μου.

«Προχώρα δίπλα σε μένα, ευθεία μπροστά» μου είπε. «Πάντα χρειάζεται ένα άτομο παραπάνω. Θα έχουμε λιγότερο έδαφος να καλύψουμε». Βαδίσαμε σιωπηλοί για λίγη ώρα. Ο σύντροφός μου σταματούσε κάθε τόσο και καθάριζε το λαιμό του με ένα υγρό, βραχνό βήξιμο.

«Λέω καμιά φορά ότι θα άξιζε να το κάψουμε ετούτο το δάσος» είπε ξαφνικά. «Τίποτε καλό δεν έχει βγει αποδώ μέσα. Είσαι φίλη των Κιν;»

«Για να είμαι ειλικρινής, είμαι δημοσιογράφος. Της *Ντέιλι Ποστ* του Σικάγου».

«Μμμ... Για φαντάσου. Θα γράψεις για όλα αυτά;»

Ένα θρηνητικό ουρλιαχτό σηκώθηκε ξαφνικά πάνω από τα δέντρα, η κραυγή ενός κοριτσιού: «Νάταλι!». Τα χέρια μου άρχισαν να ιδρώνουν καθώς τρέξαμε προς το μέρος της κραυγής. Είδα σιλουέτες να έρχονται καταπάνω μας παραπατώντας. Μια έφηβη με αχურένια ξανθά μαλλιά πέρασε σπρώχνοντας ανάμεσά μας, με πρόσωπο κόκκινο και σφιγμένο. Τρέκλιζε σαν μεθυσμένη και ούρλιαζε το όνομα της Νάταλι ως τα ουράνια. Ένας μεγάλος άντρας, ο πατέρας της ίσως, την πρόφτασε, την τύλιξε στην αγκαλιά του και την κατεύθυνε έξω από το δάσος.

«Τη βρήκαν;» φώναξε ο φίλος μου.

Ένα συλλογικό αρνητικό νεύμα. «Απλώς τρομοκρατήθηκε η κοπέλα» απάντησε κάποιος άλλος από μακριά. «Της έπεσε βαρύ. Δεν

πρέπει να φέρνουμε κορίτσια εδώ πέρα, έτσι όπως έχουν τα πράγματα». Ο άντρας κοίταξε με νόημα εμένα, έβγαλε το πάνινο κασκέτο του για να σκουπίσει το μέτωπό του κι ύστερα άρχισε πάλι να σκαλίζει τους θάμνους.

«Θλιβερή δουλειά» είπε ο σύντροφός μου. «Θλιβερή υπόθεση». Συνεχίσαμε να προχωράμε αργά. Κλότσησα ένα σκουριασμένο κουτάκι μπίρας έξω από το δρόμο μου. Σε λίγο άλλο ένα. Ένα μοναχικό πουλάκι πέρασε ακριβώς μπροστά από τα μάτια μου κι ύστερα πέταξε σαν αστραπή ως πάνω στις κορυφές των δέντρων. Μια ακρίδα ήρθε και κόλλησε ξαφνικά στον καρπό μου. Μαγεία και τρόμος.

«Θα μπορούσα να σας ρωτήσω τι σκέφτεστε για όλα αυτά;» Έβγαλα το μπλοκάκι μου και το κούνησα για να το δει.

«Δεν ξέρω αν έχω και πολλά να πω».

«Απλώς τη γνώμη σας. Δύο κορίτσια σε μια μικρή πόλη...»

«Κατ' αρχάς, δεν ξέρουμε αν αυτές συνδέονται, έτσι δεν είναι; Εκτός αν ξέρεις εσύ κάτι που εγώ δεν ξέρω. Κατά τη γνώμη μου, η Νάταλι θα βρεθεί. Σώα και αβλαβής. Δεν πάνε ούτε δυο μέρες».

«Υπάρχει καμιά θεωρία για την Αν;» ρώτησα.

«Κάποιος παλαβός πρέπει να το έκανε, κάποιος σαλεμένος. Περαστικός απ' την πόλη, είχε ξεχάσει να πάρει τα χάπια του, άκουγε φωνές. Τέτοια».

«Γιατί το λέτε αυτό;»

Ο άντρας σταμάτησε έβγαλε από την πίσω τσέπη του ένα πουγκί ταμπάκο, έπλασε μια μπαλίτσα, την έχωσε κάτω από τα ούλα του και άρχισε να τη μασάει μέχρι που ρούφηξε και την παραμικρή υποψία νικοτίνης. Το στόμα μου αντανάκλαστικά γέμισε σάλια.

«Αλλιώς, γιατί να βγάλει τα δόντια του σκοτωμένου κοριτσιού;»

«Της έβγαλε τα δόντια;»

«Όλα εκτός από το πίσω κομμάτι ενός τραπεζίτη που δεν τον είχε αλλάξει ακόμη η μικρή».

Ύστερα από μία ώρα χωρίς αποτελέσματα και χωρίς άλλες πληροφορίες, άφησα το συνεργάτη μου, τον κύριο Ρόναλντ Κάμενς («αν θέλεις, γράψε και το αρχικό του δεύτερου ονόματός μου: Τζέι») και περπάτησα νότια προς το σημείο όπου είχε βρεθεί πέρυσι το πτώμα της Αν. Πέρασαν κάπου δεκαπέντε λεπτά μέχρι να σταματήσει να ακούγεται από μακριά το όνομα της Νάταλι. Άλλα δέκα λεπτά περπάτημα και άρχισα να ακούω το Φολς Κρικ, τη γάργαρη φωνή του νερού.

Πολύ δύσκολο να κουβαλήσει κανείς ένα παιδί μέσα σ' αυτό το δάσος. Κλαδιά και φυλλώματα έφραζαν το δρόμο, ρίζες ξεπετάγονταν από το έδαφος. Αν η Αν ήταν πραγματικό κορίτσι του Γουίντ Γκαπ, μιας πόλης που απαιτεί την απόλυτη θηλυκότητα από το αδύνατο φύλο, σίγουρα θα είχε μαλλιά μακριά ως την πλάτη. Θα σκάλωναν και θα μπλέκονταν στους θάμνους. Κάθε ιστός αράχνης μου φαινόταν σαν σκόρπιες, στιλπνές τρίχες από γυναικεία μαλλιά.

Το χορτάρι ήταν ακόμη πατικωμένο γύρω από την περιοχή όπου είχε ανακαλυφθεί το πτώμα, το είχαν σαρώσει για αποδεικτικά στοιχεία. Υπήρχαν μερικά πρόσφατα αποτσίγαρα που είχαν αφήσει πίσω τους αργόσχολοι περίεργοι. Πιτσιρικάδες που σκότωναν την ώρα τους τρομάζοντας ο ένας τον άλλον, έχοντας δει τάχα έναν τρελό που το έσκαγε σκορπίζοντας πίσω του ματωμένα δόντια.

Μέσα στο ρέμα υπήρχε άλλοτε μια σειρά από βράχια, όπου είχε σκαλώσει το σκοινί από το λαιμό της Αν και την είχε κρατήσει, δεμένη σαν κατάδικο από την πέτρα, να λικνίζεται με το κυματάκι σχεδόν

μια ολόκληρη νύχτα. Τώρα υπήρχε μόνο νερό που κυλούσε πάνω σε μαλακή άμμο. Ο κύριος Ρόλαντ Τζ. Κάμενς μου το είχε εξηγήσει με πολλή περηφάνια: οι συμπολίτες του είχαν ξεριζώσει τα βράχια από την κοίτη, τα είχαν φορτώσει σε ένα αγροτικό και τα είχαν κάνει θρύψαλα έξω από το σύνορο της πόλης. Ήταν μια σπαραχτική χειρονομία πίστης, σάμπως μια τέτοια καταστροφή να ξόρκιζε οριστικά το κακό από την πόλη. Απ' ό,τι φαινόταν, δεν είχε πιάσει.

Κάθισα στην άκρη του ρέματος και χάιδεψα με τις παλάμες μου το βραχώδες έδαφος. Έπιασα μια λεία, ζεστή πέτρα και την πίεσα πάνω στο μάγουλό μου. Αναρωτήθηκα αν είχε έρθει εδώ ποτέ η Αν όσο ήταν ζωντανή. Ίσως η καινούργια γενιά παιδιών του Γουίντ Γκαπ να είχε βρει πιο ενδιαφέροντες τρόπους να σκοτώνει τα καλοκαίρια της. Όταν ήμουν εγώ μικρή, βουτούσαμε σε μια άλλη μεριά, πολύ πιο κάτω, όπου τεράστιες πέτρινες πλάκες δημιουργούσαν ρηχές πισίνες μέσα στην κοίτη. Καραβίδες τινάζονταν μακριά απ' τα πόδια μας κι εμείς πηδούσαμε στο κατόπι τους, τσιρίζοντας έτσι κι αγγίζαμε καμιά κατά τύχη. Ποτέ δεν φορούσαμε μαγιό, κάτι τέτοιο θα απαιτούσε προετοιμασία. Απλώς γύριζες σπίτι καβάλα στο ποδήλατο, με μουσκεμένο σορτς και μπλουζάκι, τινάζοντας το κεφάλι σου σαν βρεγμένος σκύλος.

Καμιά φορά, μεγαλύτερα παιδιά, εφοδιασμένα με τουφέκια και κλεμμένες μπίρες, τύχαινε να περάσουν αποκεί κυνηγώντας ιπτάμενους σκίουρους ή λαγούς. Ματωμένα κομμάτια κρέας κρέμονταν από τις ζώνες τους. Εκείνα τα αγόρια, αντράκια, τσαντίλες, που μύριζαν ιδρώτα και αγνοούσαν επιθετικά την ύπαρξή μας, πάντα με τραβούσαν. Υπάρχουν διαφορετικά είδη κυνηγών, όπως έχω μάθει πια. Ο κυνηγός τζέντλεμαν, κατά το πρότυπο του Τέντι Ρούσβελτ, που οραματίζεται μεγάλα θηράματα και που, ύστερα από κυνήγι

μιας μέρας, αποσύρεται στα ιδιαίτερα του με ένα τζιν τόνικ, δεν είναι το είδος του κυνηγού που γνώρισα εγώ στα παιδικά μου χρόνια. Τα αγόρια που ήξερα εγώ, αυτά που ξεκινάνε το κυνήγι από νωρίς, κυνηγούσαν για το αίμα· για το μοιραίο σπασμωδικό τίναγμα του ζώου όταν το βρίσκει η σφαίρα, που τρέχει γοργά σαν αεράκι τη μια στιγμή και την επόμενη πέφτει στο πλευρό του, τσακισμένο από το φυσίγγι τους.

Όταν ήμουν ακόμη στο δημοτικό, στα δώδεκα ίσως, μπήκα μια μέρα στο κυνηγετικό υπόστεγο ενός γειτονόπουλου, ένα καλυβάκι από σανίδες όπου έγδερνε και τεμάχιζε το κυνήγι. Κουρέλια υγρής ρόδινης σάρκας κρέμονταν από σκοινιά για να ξεραθούν και να γίνουν ζαμπόν. Το χωμάτινο δάπεδο είχε σκουριάσει από το αίμα. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι φωτογραφίες γυμνών γυναικών. Άλλες ήταν με τα πόδια ορθάνοιχτα, άλλες τις κρατούσε κάποιος άντρας και είχε το όργανό του μέσα τους. Μία ήταν δεμένη, τα μάτια της θαμπά σαν γυάλινα, τα στήθη της πρησμένα, όλο φλέβες, σαν κόκκινα σταφύλια, και ένας άντρας την έπαιρνε από πίσω. Τους μύριζα όλους αυτούς στον πηχτό, αιματοβαμμένο αέρα.

Εκείνη τη νύχτα στο σπίτι, έβαλα το δάχτυλο κάτω από το βρακάκι μου και αυνανίστηκα για πρώτη φορά, λαχανιασμένη και αηδιασμένη.

Αιχμηρά αντικείμενα, κοφτερές λέξεις, λιγγιώδης ρυθμός. Η Gillian Flynn στήνει ένα εντυπωσιακό ψυχολογικό θρίλερ που της χάρισε τα βραβεία CWA Ian Fleming Steel Dagger και CWA New Blood Fiction Dagger καθώς και διθυραμβικές κριτικές. Εθιστικό ως την τελευταία του σελίδα, παγιδεύει τον αναγνώστη μέσα στον λαβύρινθο των σχέσεων μιας οικογένειας καθώς και στο πλέγμα των δεσμών μεταξύ των κατοίκων μιας αμερικανικής επαρχιακής πόλης. Η πρωταγωνίστριά του Καμίλ Πρίκερ, δημοσιογράφος, επιστρέφει ύστερα από χρόνια στη γενέτειρά της με αφορμή τους φόνους δύο νεαρών κοριτσιών, την εξιχνίαση των οποίων καλείται να καλύψει για λογαριασμό της εφημερίδας της. Η επιστροφή της θα την αναγκάσει να έρθει ξανά σε επαφή με την οικογένειά της από την οποία έχει αποξενωθεί και θα ξαναζυπνήσει τις μνήμες της οικογενειακής τραγωδίας που βαραίνουν το παρελθόν της. Παράλληλα η αστυνομική έρευνα που διενεργείται μοιάζει αδιέξοδη και η μόνη λύση για να λυθεί το παζλ των φόνων είναι η κατάδυση της Καμίλ στην προσωπική της κόλαση.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΣΕ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΣΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ ΎΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ.

Κοφτερό, άμεσο, συναρπαστικό, σε καθηλώνει από την πρώτη σελίδα. Μια πραγματική απόλαυση.

Kate Atkinson, συγγραφέας

ΤΙΜΗ: 5.50€

ISBN 978-960-566-867-9

9 789605 668679
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6867